

Győri Ítéltábla

Mf.V.30.034/2021/7.

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság dr. Domina Ügyvédi Iroda (Cím16., eljáró ügyvéd: benyújtó2) által képviselt Felperes1 (Cím15) felperesnek dr. Kovács Zoltán kamarai jogtanácsos és Név2 jogi előadó által képviselt Alperes1 (Cím1.) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetése iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2021. március 3. napján kelt 72.M.70.004/2020/49. szám alatti ítéletével szemben a felperes által 50. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 21.996 (huszonegyezer-kilencszázkilencvenhat) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

A feljegyzett 70.387 (hetvenezer-háromszáznyolcvanhét) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság az elsőfokú eljárásban rendelkezésre álló bizonyítékok alapján állapította meg a tényállást.

[2] A felek 2011. április 15-től létesítettek munkaviszonyt, amelyben a felperes fegyveres biztonsági őr munkakört töltött be a Magyar Honvédséggel kötött szerződés alapján fegyveres őrzésvédelmi alperesi feladatra a Helység1-en található valamennyi katonai objektum tekintetében. A felperes munkavégzési helye a Név1 laktanya, távolléti díja 205.920 forint volt.

[3] A munkaszerződés 3. pontja értelmében a felperes megszakítás nélküli készenléti jellegű munkakörben került foglalkoztatásra. Feladatait a felettes utasítása, valamint a felperes munkaköri leírásának minősülő Őrségutasítás és a fegyveres biztonsági őrsegről, a természetvédelmi és a mezei őrszolgálatról szóló 1997. évi CLIX. törvény és a fegyveres biztonsági őrseg Működési és Szolgálati Szabályzatának kiadásáról szóló a 27/1998. (VI. 10.) BM rendelet (a továbbiakban: BM rendelet) tartalmazta. Az Őrségutasítás szerint a készenlét

időtartama az adott nap 5 órától 10 óráig tartó időszak. Ebben az időtartamban a készenlétre beosztottnak elérhetőnek kellett lennie, így telefonon rendelkezésre állnia és az értesítéstől számított 1 órán belül szolgálatba lépnie a laktanyában. A készenlért a munkavállaló külön díjazást kapott.

[4] A készenlétre vonatkozó gyakorlat szerint az alperes minden hónap elején szolgálatvezénylést adott ki, melyben „K” betűvel jelölte meg a készenléti beosztást. Készenlétre minden nap két biztonsági őr került beosztásra, melyek közül az egyik a NATO-s objektumok őrzésére bevizsgált, így jogosult volt.

[5] A készenléti beosztásra tekintettel a biztonsági őröknek, így a felperesnek is, a kiértesítési jegyzékben a telefonszámát, elérhetőségét meg kellett adnia. Az elérhetőséget az őrszoba irodafalán függesztették ki, illetve az őrparancsnok a mobiltelefonjába rögzítette. A készenlét ideje alatt történő behíváskor a munkavállaló által megadott elérhetőségen hívta be az ügyeletes őrparancsnok a készenlétre beosztottat. A laktanyában az őrsváltás 6 órakor volt és eddig az időpontig kellett az őrség megfelelő létszámáról gondoskodni.

[6] A felperes a 2019. májusra vonatkozó szolgálatvezénylésben 2019. május 31-ára került készenlétre beosztásra. Ezt az alperes a felperessel közölte, aki a közlést aláírásával igazoltan vette tudomásul.

[7] A felperes 2019. május 30-án korábbi mobiltelefonja helyett újat vásárolt, üzembe helyezte, azonban nem észlelte, hogy a bejövő hívások lenémítésre kerültek. A felperes ezt követően a telefonját nem nézte meg sem május 30-án, sem május 31-én 14 óra 20 perc körüli időpontig.

[8] 2019. május 30-án biztonsági őr1 fegyveres biztonsági őr az esti órákban jelezte tanú6 őrparancsnoknak, hogy másnap, azaz május 31-én hivatalai ügyintézés miatt nem tud szolgálatba lépni. Az őrparancsnok megpróbálta telefonon elérni a felperest a május 31-i szolgálatba lépés miatt, több alkalommal kereste sikertelenül május 30-án, majd 2019. május 31-én 5 óra 4 perckor, 5 óra 5 perckor és 5 óra 7 perckor is. 2019. május 31-én reggel és délelőtt tanú8 őrparancsnok is többször hívta a felperest telefonon, de elérni ő sem tudta. Ezt követően a felperes helyett biztonsági őr2 fegyveres biztonsági őr került értesítésre, aki az őrsváltásra időben megérkezett és szolgálatba lépett.

[9] A felperes 2019. május 31-én 14 óra 20 perc körül észlelte, hogy több nemfogadott hívása volt, majd ezt követően tanú8 őrparancsnokot felhívta és elmondta, hogy miért nem volt elérhető.

[10] 2019. május 31-én tanú8 őrparancsnok az eseményt tanú5 megbízott őrsváltásparancsnoknak jelezte, aki telefonon értesítette tanú3 területi vezetőt az eseményről. tanú3 arra utasította tanú5t, hogy a felperes tegyen írásbeli jelentést az eseménnyel kapcsolatban.

[11] A felperes 2019. június 2-án munkavégzésre megjelent a laktanyában, és szóban tájékoztatta közvetlen felettesét, hogy május 31-én a készenléte alatt miért nem volt elérhető.

Felettese ezen a napon utasította felperest, hogy az eseményről írásbeli jelentést készítsen. A felperes a kötelezettségének nem tett eleget. Az őrparancsnok ezt követően még három alkalommal szólította fel a felperest írásbeli jelentéstételi kötelezettsége megtételére. A felperes a kötelezettségének továbbra sem tett eleget.

[12] Felperes kötelezettségzegéséről tanú6 2019. június 3-án, tanú7 június 6-án és tanú8 június 12-én tett írásbeli jelentést, amelyeket tanú3 területi vezető 2019. június 12-én e-mailben küldött meg tanú1 divízió igazgatónak.

[13] tanú1 divízió igazgató 2019. június 18-án írásban tájékoztatta igazgató1 őrzés-védelmi igazgatót az eseményekről és a felperes munkaviszonyának azonnali hatályú megszüntetését javasolta a BM rendelet 13. § a) és b) pontjainak megszegése miatt. Csatolta tanú5től, tanú6tól, tanú7től, tanú8tól, tanú3tól származó jelentéseket, valamint Név2 jogi állásfoglalását az eseménnyel kapcsolatban.

[14] Igazgató1 őrzés-védelmi igazgató 2019. június 19-én az alperes vezérigazgatójánál a fegyelmi helyzet megszilárdítása érdekében kezdeményezte a felperes munkaviszonyának megszüntetését arra figyelemmel, hogy a felperes cselekedete és az azt követő magatartása negatívan befolyásolja az őrség fegyelmi helyzetét.

[15] A felperes 2019. július 1-én szolgálatra jelentkezett, ezen a napon az őrségparancsnok irodájában tanú3 területi vezető, tanú4 őrség parancsnok, tanú6 őrparancsnok jelenlétében tanú3 területi vezető az alperes 2019. június 24-én kelt azonnali hatályú felmondását átadta felperesnek, aki azt átvette, azonban nem írta alá.

[16] Az azonnali hatályú felmondás rögzítette, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója 2019. június 20-án szerzett a felperes munkaviszonyából származó lényeges kötelezettségzegéseiről tudomást.

[17] A felperes a 2019. május 31-i készenléte ellenére sem május 30-án, sem május 31-én többszöri hívás ellenére nem volt elérhető, azaz nem volt készenlétben a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 110. § (3) bekezdése alapján, azaz nem állt a munkáltató rendelkezésére. Kötelezettségének annak ellenére nem tett eleget, hogy tudomással bírt a munkabeosztásról, ezért kötelezettségzegése szándékos volt. A felperes magatartása ellentétben áll az Mt. 6. § (1) és (2) bekezdéseiben és az 52. § (1) bekezdés b) és c) pontjaiban foglalt rendelkezésekkel. Ezen túlmenően az Mt. 8. § (1) bekezdésében meghatározott együttműködési kötelezettséget is megsértette a felperes.

[18] Az azonnali hatályú felmondás tartalmazta azt is, hogy tanú3 területi vezető (felettes) utasítására nem tett a felperes írásbeli jelentését a rendelkezésre állási kötelezettség megszegése vonatkozásában. A felperes ezzel az Mt. 52. § (1) bekezdés c) pontjában, valamint a BM rendelet 19. § (1) bekezdés i) pontjában előírtakat is megszegte. Ez a magatartása az Mt. 6. § (1) és (2) bekezdéseibe, a BM rendelet 19. § (1) bekezdése h) pontjába és a 13. § b) pontjába is ütközik, azaz nem végezte munkáját a felettes utasítása szerint, magatartása a jóhiszeműség és a tisztesség elvébe ütközött, együttműködési és tájékoztatási kötelezettségét is megszegte, a szolgálati utasítást nem tartotta be és az utasítás

nélküli írásbeli jelentéstételi kötelezettségének sem tett eleget az Mt. 18. § (1) bekezdésében írt időben, módon.

[19] Az azonnali hatályú felmondás kiemelte, hogy a felperesi magatartások értékelésekor az alperes figyelembe vette azt, hogy a felperes munkakörének ellátása fokozott bizalmat igényel, az alperes a honvédelemnél tölt be szerepet, őrzés-védelmi szolgáltatást nyújt, az alperes általa védett objektumok kiemelték, ezért az alperes nem engedheti meg, hogy munkavállalói a rendelkezésre állási kötelezettségüknek és a munkahelyi vezető utasításának ne tegyenek eleget. A hasonló eltúrt magatartás más munkavállalókat is kötelezettségszegésre bátorítana, ami a fegyelmezett munkavégzés megszűnéséhez vezet. A kötelezettségszegések miatt az alperes a munkaviszony fenntartásához szükséges bizalmát elvesztette a felperesben. A felperes szándékos, súlyos és jelentős mértékű kötelezettségszegései alapozzák meg az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontja szerinti munkáltatói azonnali hatályú felmondást.

[20] 2019. június 30-án a felperes munkatársát, tanú9 biztonsági őrt készenléte alatt parancsnok1 őrparancsnok reggel 5 óra 30 perc és 5 óra 45 perc között három alkalommal kereste telefonon a szoltátat felvétele céljából. tanú9 a telefont nem vette fel, mert előző este fájdalomcsillapítót vett be és ezért a hívásokat nem észlelte. tanú9 reggel 6 óra 45 perckor észlelte a hívásokat és visszahívta parancsnok1 őrparancsnokot. Az őrparancsnok közölte vele, hogy biztonsági őr3 fegyveres biztonsági őr került helyette behívásra. tanú9 írásbeli jelentést készített az eseményről, melyet tanú3 területi vezető felé megküldött. tanú9 a fenti esemény miatt 2019. július 23-án írásbeli figyelmeztetésben részesült.

[21] A felperes a jogellenes azonnali hatályú felmondás jogkövetkezményei iránt nyújtott be keresetet a bírósághoz. Kérte az alperes kötelezését 468.000 forint felmondási időre járó távolléti díj és 411.840 forint végkielégítés, valamint perköltség megfizetésére. Álláspontja szerint az azonnali hatályú felmondás jogellenes, mert a munkáltató a szubjektív határidőn túl gyakorolta az azonnali hatályú felmondás jogát. Az eset után 31 nappal szüntette meg munkaviszonyát. Közvetlen előjáróját május 31-én az eseményről tájékoztatta. A munkáltatói jogkör gyakorlója legkésőbb június 3-án mindenről tudomást szerzett.

[22] Kifejtette azt is, hogy az azonnali hatályú felmondás feltételei nem állnak fenn, mert nem tanúsított olyan magatartást, amely azt megalapozná. Nem vitatta kötelezettségszegését, azt, hogy a készenlét alatt nem volt elérhető. Álláspontja szerint ez azonban nem olyan súlyú jogsértés, amely megalapozza az azonnali hatályú felmondást. Kifejtette, hogy figyelmeztetésben kellett volna részesülnie, mert ez áll arányban a mulasztásával, ezért a jogviszony megszüntetés az okszerűség követelményeinek sem tesz eleget. Kifogásolta azt is, hogy az indok nem valós, mert a készenlét elmulasztása miatt nem kellett írásbeli jelentést tennie. Hivatkozott arra, hogy tanú9 és tanú10 munkavállalókat sem érték el készenlétben, mégis csak figyelmeztetésben részesültek.

[23] Az alperes a kereset elutasítását kérte, perköltsége megfizetése mellett. Álláspontja szerint a felperes munkaviszonyát az Mt. 78. § (2) bekezdése szerinti szubjektív határidőben szüntette meg. Hivatkozott a bírói gyakorlatra, mely szerint az azonnali hatályú felmondás gyakorlására rendelkezésre álló határidőt a munkáltatói jogkör gyakorlójának tudomásszerzésétől kell számítani. A munkáltatói jogkör gyakorlója a megalapozott döntéséhez szükséges információknak teljeskörűen kell a birtokába jutnia. Nemcsak a

kötelezettségszegést elkövető személyről és a cselekményről, illetve mulasztásról kell, hogy tudomást szerezzen, hanem a kötelezettségszegés mértékéről, a személy vétkeességéről, annak súlyáról is megnyugtatóan. Utalt a Kúria Mfv.I.10.494/2007/7., a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.202/2018/32., a Győri Ítéltábla Mf.V.30.016/20020/5. számú eseti döntéseire és a BH 2000.76. eseti döntésre. Kiemelte, hogy írásbeli jelentések készültek a felperes mulasztásával kapcsolatban. A legutolsó jelentés 2019. június 12-én készült, így ezt követően állt rendelkezésre teljeskörűen a megalapozott döntéshez szükséges információ. 2019. június 18-án történt a javaslattétel és június 24-én pedig a jogviszony megszűnt. Az azonnali hatályú felmondás közlésére 2019. július 1-én került sor, azaz a szubjektív határidőben.

[24] A felmondás indokai valósak és okszerűek voltak. A felperes az indokok világosságát nem vitatta. A felperes nem tett eleget rendelkezésre állási kötelezettségének, ennek valóságát sem vitatta. A munkavállalótól általában elvárható magatartás, hogy készenléte esetén folyamatosan biztosítsa az elérhetőségét, ellenőrizze, hogy ehhez szükséges feltételek fennállnak-e. Ennek a felperes nem tett eleget, mert nem tudta vele felvenni a kapcsolatot.

[25] Kiemelte, hogy a felperes kötelezettségszegései szándékosnak minősülnek, de legalább súlyos gondatlannak, mert a felperes a készenlétre beosztás ellenére nem állt rendelkezésre, írásbeli jelentéstételi kötelezettségének pedig felhívás ellenére nem tett eleget. Az Mt. 110. § (3) bekezdése alapján a készenlét ideje alatt a munkavállalónak kell biztosítania a megadott elérhetőség működőképességét az együttműködési kötelezettség alapján. A felperes a készenlét jogintézményét kiüresítette, mert a rendelkezésre állási kötelezettségének nem tett eleget. A felperes kötelezettségszegéseivel az Mt. 8. § (1) bekezdés szerinti kötelezettségét is megszegte, mert az alperest arra készítette, hogy őrzés-védelmi szolgáltatását csak úgy tudja teljesíteni, ha más munkatársat rendel be a felperes helyett. A készenlét lényege, hogy a beosztott munkavállaló munkavégzésre berendelhető legyen rendkívüli esemény esetén.

[26] Az írásbeli jelentéstételre a felperest munkahelyi vezetője kifejezetten és többször is utasította. tanúút megkereste és közölte a mulasztás okáról a BM rendelet 62. § (1) bekezdése és a 13. § b) pont alapján a jelentést írásban kell megtenni. A felperes ennek sem tett eleget az Mt. 6. § (2) és (4) bekezdéseiben és a 18. § (1) bekezdésében írtak megsértésével. A felperes az Mt. 167. § (2) bekezdésében megfogalmazott kárenyhítési kötelezettségének sem tett eleget. A mobiltelefonja meghibásodására a felperes bizonyítékot sem csatolt.

[27] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a felperest az alperes részére 80.387 forint perköltség megfizetésére. Megállapította, hogy a felmerült 57.800 forint illeték, és 4.000 forint költség az állam terhén marad. Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában az Mt. 6. § (1) és (2) bekezdésében, a 8. § (1) bekezdésében, az 52. § (1) bekezdés b) és c) pontjaiban, a 64. § (2) bekezdésében, a 78. § (1) bekezdés a) pontjában, a (2) bekezdésében, a BM rendelet 13. § b) pontjában és a 19. § (1) bekezdése h) pontjában írt rendelkezésekre és a Kúria Mfv.I.10.494/2007/7., a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.202/2018/32., a Győri Ítéltábla Mf.V.30.016/20020/5. számú eseti döntéseire, valamint a BH 2000.76. eseti döntésre hivatkozott.

[28] Kifejtette, hogy az alperes két felmondás indokot jelölt meg azonnali hatályú felmondásban. A felperes készenléte alatt rendelkezésre állási kötelezettségének nem tett eleget, továbbá írásbeli jelentéstételi kötelezettségének sem tett eleget. Mindkét kötelezettség a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettség. A felperes a kötelezettségeket szándékosan, illetve legalább súlyos gondatlansággal, de jelentős mértékben megszegte. A készenlét 5 órától 10 óráig tart, az alperesnél kialakult ismert gyakorlatról a felperes tudott. Azt is tudta, hogy telefonon elérhetőnek kell lennie. Az alperes többször megkísérelte a felperest ezen időszakban elérni, sikertelenül.

[29] A készenlét ideje alatt történt esetről a felperes vezetőjének négy alkalommal elhangzott utasítása ellenére szándékosan nem tett írásbeli jelentéstételi kötelezettségének eleget. A felperes tudott arról, hogy a szóbeli tájékoztatás nem elégséges, mert az alperes írásbeli jelentést vár tőle. A vezetői utasítást a felperes szándékosan nem teljesítette, ezzel jelentős mértékben megszegte a jogszabályban írtakat, a munkáltató utasítását nem bírálhatta felül. A cselekménye nem csupán mulasztás, hanem szándékos, tudatos szembeszegülés a vezetői utasítással.

[30] A felperes alaptalanul hivatkozott tanú⁹, tanú¹⁰ munkavállalók eseteire figyelemmel arra, hogy tanú⁹ tényállása a perbelitől eltér. tanú¹⁰ vonatkozásában nem valós a felperes állítása, mert ilyen kötelezettségszegés nem volt. Mindezek alapján az alperes rendeltetésellenes joggyakorlása, joggal való visszaélése, indokolatlanul különbségtétele nem valósult meg.

[31] Az elsőfokú bíróság a szubjektív határidő megtartottsága körében kifejtette, hogy a felperes kötelezettségszegéseinek körében vizsgálat indult. A felhívott vezetők írásbeli jelentést készítettek, az eset jogi véleményezésre került, majd a munkáltatói jogkör gyakorlóját tájékoztatták a kötelezettségszegésekről 2019. június 20-án. Mindezek alapján június 20-a az a nap, amikor a szubjektív határidő kezdete megállapításra kerülhet. Ehhez képest a 2019. június 24-én kelt munkáltatói jogkörgyakorlás nem elkésett, az intézkedést az alperes a felperessel 2019. július 1-jén közölte.

[32] A felperes az elsőfokú ítélettel szemben a törvényes határidőn belül 50. sorszám alatt benyújtott fellebbezésében a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. §-a, a 381. §-a, a 383. §-a és a 384. §-a alapján kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és keresetének történő helyt adást perköltsége megállapítása mellett a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) alapján áfa mentesen. Anyagi jogszabálysértésként az Mt. 69. § (2) bekezdés b) pontját, a 77. § (3) bekezdés b) pontját és a 82. §-át jelölte meg.

[33] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, de a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján téves jogi következtetést vont le. Nem vitatta azt, hogy a készenlét alatt nem volt elérhető, szolgálatba behívható. A mulasztás körülményei között méltányolandó tényezőként arra hivatkozott, hogy új telefonkészüléket vásárolt, annak azonnali működtetése életkora miatt nem volt tőle elvárható, néma üzemmódra került beállításra, ezért a hívást a felperes nem tudta észlelni. A különös méltánylást érdemlő körülményeket az elsőfokú bíróság nem értékelte.

[34] A kötelezettségszegés súlyával kapcsolatban előadta, hogy két készenlétes került beosztásra, amennyiben az egyik készenléten lévő biztonsági őr nem érhető el, akkor helyette másikat kell behívni. A meghallgatott tanúk vallomásai rögzítik, hogy korábban is előfordult, hogy a készenlétre beosztott nem volt elérhető. Előadta azt is, hogy ilyen esetben figyelmeztetés volt a jogkövetkezmény, de jogviszony megszüntetése vagy egyéb súlyosabb jogkövetkezmény alkalmazása korábban nem történt. Utalt tanú9, tanú10 és tanú3 tanúvallomásaiban foglaltakra. A felperes helyett ténylegesen másik biztonsági ört az alperes be tudott hívni, a szolgálat teljesíthető volt, ezért a kötelezettségszegés nem jelentős mértékű. E kötelezettségszegésnél kisfokú gondatlansága állapítható meg legfeljebb a telefonhasználat miatt, de érdemben az alperes őrzés-védelmi feladata sérelmet nem szenvedett.

[35] Az írásbeli nyilatkozattételi kötelezettség körében előadta, hogy a nyilatkozattételre nem szólították fel. Az esetleges írásbeli mulasztása jelentőséggel azért nem bír, mert felettesei az esetről tudtak. A kötelezettségszegés nem jelentős, nem szándékos, nem szolgálhat az azonnali hatályú felmondás alapjául. Nem súlyosan gondatlan az a magatartása, hogy az új telefonkészüléket nem tudta kezelni, nem nézte meg a telefonját reggel, amikor felkelt, illetve, hogy 6 óráig aludt. Az elérhetőségét nem szándékosan hiúsította meg.

[36] Hivatkozott arra az esetleges kötelezettségszegések körében, hogy mérlegelni kell azt is, korábban munkáltatói fegyelmi intézkedés soha nem történt vele szemben.

[37] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében bejelentette névváltozását. Kérte az elsőfokú határozat helybenhagyását és 21.996 forint másodfokú eljárásban felmerült munkadíja megállapítását a csatolt költségjegyzék alapján.

[38] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság részletes tényállást tárt fel, a megállapított tényállásból helyes jogi következtetést vont le, indokolási kötelezettségének eleget tett. Megalapozottan jutott arra az elsőfokú bíróság, hogy az azonnali hatályú felmondás jogszerű volt. A felperes rendelkezésre állási kötelezettségének nem tett eleget 2019 május 31-én. Az Mt. 110. § (3) bekezdésében foglalt rendelkezésre állási kötelezettség esetében a felperest terheli az a kötelezettség, hogy elérhető legyen a készenlét alatt. Nem releváns, hogy a mobiltelefon megfelelően működött-e vagy sem. Az együttműködési kötelezettségre figyelemmel adott helyzetben általában elvárható, hogy a hibáról, valamint a készenlét alatti elérés problémáiról tájékoztassa a munkavállaló a munkáltatót, közöljön másik elérhetőséget, tegyen meg minden szükséges intézkedést az elérhetőség zavartalan biztosítása érdekében.

[39] A felperes fellebbezésében életkorából adódó méltányossági körülményre hivatkozott. Az azonos munkakört betöltő munkavállalókkal szemben életkor alapján nem követelhet meg mást az alperes, nem különböztetheti meg őket, nem hozhatja kedvezőbb helyzetbe az összehasonlítható helyzetben lévő többi munkatársaival szemben. Az elsőfokú eljárás során az életkorral kapcsolatos érv nem került szóba.

[40] A felperes jelentéstételi kötelezettségének megtagadása nyílt szembeszegülés az alperessel, amely magatartás az Mt. 6. § (1) és (2) bekezdésébe is ütközik. A jelentéstételi kötelezettség megtagadása rosszhiszemű magatartás volt a felperes részéről.

[41] Az azonnali hatályú felmondás jogának gyakorlására nyitvaálló szubjektív határidő körében kifejtette, hogy a felperes a készenléttel kapcsolatos tényállás felderítését megnehezítette, mert nem tette eleget a jelentéstételi kötelezettségének. Ez több időt vett igénybe, mintha a felperes maga nyilatkozott volna. A felperes nem volt készenléttben, az alperes számára nem volt elérhető. A kötelezettségszegést minden esetben vizsgálat előzi meg, így történt a felperes esetében is. A tényállás tisztázásának része a jogi értékelés. A történetek kivizsgálása, feltárása és a jogi értékelését követően került abba a helyzetbe a munkáltatói jogkör gyakorlója, hogy döntést hozzon, erre már 2019. június 20. napján került sor. Ez a munkáltatói jogkör gyakorlónak a tudomásszerzése, ettől az időponttól kezdődően az Mt. 78. § (2) bekezdésében foglalt határidőben került a felperes jogviszonya megszüntetésre. Utalt a Győri Ítéltábla Mf.V.30.016/2020/5. sorszám alatti ítéletében foglaltakra.

[42] Megjegyezte, hogy a felperes a határidő hosszabbítás keretében lényegesen több időt kapott beadványai benyújtására, mint az alperes, mégsem tudta érdemben cáfolni az azonnali hatályú felmondásban foglaltakat. Utalt a Győri Ítéltábla Mkif.V.35.025/2020/2. sorszám alatti végzésben foglaltakra.

[43] A felperes fellebbezése az alábbiak szerint nem megalapozott.

[44] Másodfokú bíróság megállapította, hogy a Pp. 379. § és 380. §-ában írt kötelező hatályon kívül helyezési ok nem merült fel, az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdésében írtakat nem sértette meg, a bizonyítékokat okszerűen értékelte, a hivatkozott anyagi jogszabályokat helyesen értelmezte és alkalmazta.

[45] A másodfokú bíróság a Pp. 376. § alapján a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el, és figyelemmel volt a Pp. 369. § (3) bekezdésében írtak szerint a felperes által kért felülbírálati jogkörre.

[46] A rendelkezésre állási kötelezettségszegés súlyával kapcsolatban is helyesen értékelte a bizonyítékokat, és a körülményeket az elsőfokú bíróság. Az Mt. 110. §-a kimondja, hogy a munkavállaló a beosztás szerinti napi munkaidején kívül rendelkezésre állásra kötelezhető. A munkavállaló a rendelkezésre állás tartama alatt köteles munkára képes állapotát megőrizni és a munkáltató utasítása szerint munkát végezni. A munkáltató utasítása esetén haladéktalanul rendelkezésre kell állnia. A felperes ezt a kötelezettségét megszegte. A kötelezettségszegés jelentős mértéke körében az elsőfokú bíróság vizsgálta, és értékelte a körülményeket, erre figyelemmel állapította meg, hogy a felperest a készenlét alatt az elérhetőségének biztosítási kötelezettsége terhelte, és ellenőriznie kellett az elérhetőséget adó készüléket a készenlétre beosztást megelőző napon és a készenlét teljes időtartamában is. A készenlét időtartamában olyan állapotban kellett lennie, hogy 1 órán belül a munkavégzés helyén meg tudjon jelenni munkavégzés céljából. A felperes azon hivatkozása, hogy más munkavállalóval az alperesi őrzés-védelmi feladata ellátás megoldható volt, nem csökkentette a felperes kötelezettségszegésének mértékét, mert ez javára nem értékelhető.

[47] A másodfokú bíróság kiemeli, hogy a kötelezettségszegés mértékének meghatározásánál nem az esetlegesen okozott kár mértéke az irányadó, hanem az, hogy a munkajogi kötelezettséget milyen mértékben sértette meg a kötelezett. A felperes a rendelkezésre állási kötelezettségét nem csekély mértékben sértett meg, mert nem csupán a

készenlét időtartamának egy részében nem volt elérhető, hanem a teljes időtartamban saját hibájából kifolyólag. A felperestől az alperesi gyakorlatra figyelemmel elvárható volt ezen túlmenően az is, hogy a készenlétet megelőző napon is ellenőrizze készülékét mind az elérhetőség biztosításának megfelelőssége, mind az alperesi megkeresés körében. Mindezek alapján a felperes kötelezettségszegése jelentős mértékű volt (Mfv.I.10.038/2019/4.).

[48] A felperes az írásbeli nyilatkozattételi kötelezettség elmulasztása körében előadta, hogy az írásbeli jelentéstételre nem szólították fel. Az elsőfokú bíróság a beszerzett okirati bizonyítékok és meghallgatott tanúk vallomásai alapján helytállóan rögzítette, hogy a felperest vezetője több alkalommal a kötelezettség megtételére utasította. A másodfokú bíróság megjegyzi, hogy a felettes utasításának hiányában is a felperest írásbeli jelentéstételi kötelezettség terhelte a BM rendelet 13. § b) pontja értelmében.

[49] A felperes azon hivatkozása, hogy a felettese tudtak a mulasztás okáról, nem menti a felperes kötelezettségszegését. A felperes tudta, hogy szóbeli tájékoztatása nem elégséges, az alperes több alkalommal utasította az írásbafoglalásra. A fegyelem és a rend megtartása alperes jogszabályi kötelezettsége, amely így megtört, továbbá a felperes írásbeli nyilatkozata a rendelkezésre állási kötelezettség megsértése miatt folytatott vizsgálat szerves része.

[50] A felperes utalt mindkét indok körében arra, hogy korábban munkáltatói fegyelmi intézkedés nem történt vele szemben. Az alperes ezt nem vitatta. Az Mt. 78. §-a kimondja, hogy a munkáltató a munkaviszonyt azonnali hatályú felmondással megszüntetheti, ha a munkavállaló a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét szándékosan vagy súlyos gondatlansággal jelentős mértékben megszegi. Az elsőfokú bíróság helyes jogi következtetést vont le arra vonatkozóan, hogy a felperes munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségeit szándékosan, de legalább súlyos gondatlansággal és jelentős mértékben szegte meg. A jogszabály nem ír elő további követelményt, így azt sem, hogy ezek megvalósulása esetén is csak akkor gyakorolható az azonnali hatályú felmondás joga, amennyiben ez nem az első kötelezettségszegés. A munkavállaló szándékos, vagy súlyosan gondatlan kötelezettségszegése jelentős mértékű elbírálása során lehet jelentősége az ismételt elkövetésnek, azonban annak jogszerűségét az egyszeri, a munkáltató elvárásával, közzétett utasításával nyíltan szembehelyezkedő munkavállalói magatartás is megalapozhatja (Mfv.II.10.660/2016/3., Mfv.I.10.383/2017/4., Mfv.X.10042/2020/7.).

[51] Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság a szubjektív határidő körében a munkáltatói jogkörgyakorlójának tudomásszerzési időpontját. A töretlen bírói gyakorlatra is figyelemmel ez olyan időpont, amikor a jogosult nem csupán a kötelezettségek megszegésről, az azokat elkövető személyéről szerez tudomást, hanem a további törvényi feltételekről is teljeskörűen, így a kötelezettségek lényeges minőségéről, jelentős mértékéről és az elkövetés vétkességi fokáról. A felperes csak állította, de nem bizonyította az alperes által bizonyított 2019. június 20-i időponttal szemben azt, hogy az ténylegesen 2019. június 3-a volt. Figyelemmel arra is, hogy az azonnali hatályú felmondás nem kizárólag a rendelkezésre állás elmulasztását, hanem az írásbeli jelentéstételi kötelezettség elmulasztását is tartalmazza indokként. A tudomásszerzés időpontjától számított szubjektív határidőn belül, azaz július 5-ig az alperes az azonnali hatályú felmondás jogát a felek által ne vitatottan pedig gyakorolta, így az nem volt elkészt (BH2000.76., Mfv.I.10.398/2013/4., Mfv.I.10.008/2016/4., Mfv.I.10.072/2016/4.).

[52] A másodfokú bíróság a fentiekre tekintettel a Pp. 383. § (1) és (2) bekezdései szerint, utalva a Pp. 386. § (4) bekezdésére helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokai alapján.

[53] A másodfokú bíróság kötelezte a felperest az alperes kamarai jogtanácsosi díjból álló másodfokú perköltség megfizetésére a Pp. 81. § (1) és (5) bekezdései, a 82. § (1) bekezdése, a 83. § (1) bekezdése és a 383. § (5) bekezdése értelmében.

[54] A fellebbezési eljárásban feljegyzett illeték mértéke a Pp. 21. § (1) bekezdése és az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (továbbiakban: Itv.) 41. § (1) bekezdés a) pontja és a 46. § (1) bekezdése határozza meg. Annak viselésére a pervesztes felperes munkavállalói költségkedvezményben részesülése folytán a Pp. 383. § (6) bekezdése, a 101. § (1) bekezdés, a 102. § (1) bekezdése, az 525. §-a és a munkavállalói költségkedvezmény megállapítására és érvényesítésének szabályairól szóló 73/2009. (XII. 22.) IRM rendelet szerint nem köteles.

[55] Az ítélet elleni jogorvoslati lehetőséget a Pp. 365. § (1) bekezdés zárja ki.

Győr, 2021. szeptember 14.

Dr. Bartus Erika sk.

Dr. Bors Szilvia sk.

Dr. Mózsa Gábor sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró